

PROFESOR WŁADYSŁAW PILCH
(1923-1996)

W dniu 5 lipca 1996 roku odszedł od nas Profesor Władysław Pilch.

Odszedł od nas człowiek skromny i prawy, cieszący się dużym autorytetem naukowym i moralnym, przyjaciel młodzieży akademickiej.

Profesor Władysław Pilch urodził się 7 lutego 1923 roku w Wiśle. Ojciec Paweł i matka Zofia byli gospodarzami w Wiśle.

Egzamin dojrzałości złożył w Liceum Ogólnokształcącym w Cieszynie w 1947 r.

Przed rozpoczęciem studiów pracował jako górnik w kopalni Emma (Marcel).

W latach 1947-51 odbył studia wyższe na Wydziale Górniczym Akademii Górniczo-Hutniczej w zakresie „przeróbki mechanicznej”, uzyskując tytuł inżyniera górnika i stopień magistra nauk technicznych. Pracę w AGH rozpoczął w 1951 roku pracując na kolejnych stanowiskach od zastępcy asystenta do profesora.

Za pracę doktorską "Prażenie magnetyzujące tlenków i ubogich rud żelaza" uzy-

skwał stopień naukowy doktora nauk technicznych nadany uchwałą Rady Wydziału Górniczego Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie z dnia 8 listopada 1962 r. Promotorem pracy był prof. dr inż. Włodzimierz Stępiński.

Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał w 1977 r. przedstawiając pracę habilitacyjną "Wybrane zagadnienia analizy procesów wzbogacania magnetycznego surowców mineralnych". Był autorem 6 patentów, współautorem 60 opracowań zespołowych wykonywanych w ramach zleceń z przemysłu.

Od 1968 roku pracował na stanowisku docenta etatowego w Katedrze Przeróbki Mechanicznej Kopalni. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1990 r.

Większość opublikowanych prac Profesora dotyczy zagadnień wzbogacania surowców mineralnych. Zakres działalności naukowej obejmował szeroki krąg problematyki przerobczej - obok prac o charakterze teoretycznym dotyczących ogólnych zagadnień przeróbki są prace eksperymentalne, naukowo-badawcze.

Prowadził badania z zakresu wzbogacania krajowych piasków morskich. W rezultacie tych badań opracowano technologię otrzymywania krajowych koncentratów cyrkonu, rutylu i monacytu. Prowadził badania nad wzbogacalnością krajowych rud żelaza, a w szczególności nad wzbogacaniem rudy syderytowej i limonitowej. Na szczególne podkreślenie zasługują prace badawcze z zakresu wzbogacania nowo odkrytych rud żelaza. W rezultacie trwających od 1963 r. prac, współpracując z Instytutem Geologicznym w Warszawie, opracował technologię wzbogacania krajowej rudy ilmenomagnetytowej. Za współpracę z Instytutem Geologicznym otrzymał w 1966 roku nagrodę Dyrektora Instytutu Geologicznego. Pod Jego kierownictwem opracowano od podstaw oryginalną technologię kompleksowej przeróbki polskich polimetalicznych rud żelaza i tytanu.

Przedmiotem szczegółowych badań prowadzonych przez prof. Pilcha był węgiel energetyczny o wysokiej zawartości pirytu. W wyniku tych badań opracowano technologię wzbogacania pirytonośnych odpadów węglowych. Według tej technologii w 1966 roku przeprowadzono w Zakładzie Przeróbki Mechanicznej "Matylda" próbę przemysłową wzbogacania, której wyniki potwierdziły wyniki prac laboratoryjnych. Za całokształt prac związanych z badaniami nad utylizacją pirytonośnych odpadów węglowych na wniosek Zakładów Energetycznych Okręgu Południowego Profesor Władysław Pilch otrzymał Nagrodę Rektora.

Badania nad wzbogacaniem odpadowych łupków ogniotrwałych zaowocowały opracowaniem nowego schematu wzbogacania takich łupków z kopalni Nowa Ruda.

Obok prac naukowych z zakresu technologii wzbogacania kopalni opublikował cykl artykułów na temat zastosowania rachunku krakowianowego w przeróbce mechanicznej oraz cykl artykułów na temat zastosowania teorii grafów do konstruowania i analizy schematów technologicznych wzbogacania.

Badania nad nowymi technologiami, zastosowanie metody magneto hydrodynamicznej i magneto hydrostatycznej do wzbogacania oraz zastosowanie wirującego pola magnetycznego (patent) pozwoliły na opublikowanie wyników na Międzynarodowych Kongresach Przeróbki Kopaliny (IMPC) w 1975 roku w Cagliari, w 1979 r. w Sao Paulo oraz w 1985 roku w Cannes.

Uczestniczył w licznych konferencjach międzynarodowych i krajowych prezentując referaty. W 1979 r. był członkiem Komitetu Organizacyjnego Kongresu Przeróbki Surowców w Warszawie.

Profesor Władysław Pilch prowadził ćwiczenia i wykłady z wielu przedmiotów wchodzących w zakres specjalności przeróbka mechaniczna na Wydziale Górniczym AGH, Wydziale Geologiczno-Poszukiwawczym, Metalurgicznym, Organizacji i Zarządzania. Prowadził również wykłady na kursie dokształcającym w Centralnym Laboratorium Siarki w Warszawie, cykl wykładów na Politechnice Śląskiej z zakresu zastosowań teorii grafów w przeróbce mechanicznej.

Zorganizował laboratorium wzbogacania magnetycznego i elektrostatycznego katedry (jedno z najlepiej wyposażonych w kraju).

Jest autorem kilku oryginalnych rozwiązań konstrukcyjnych urządzeń laboratoryjnych, jak separator magnetyczny z komorą agitacyjną, separator bębnowy do suchego wzbogacania, osadzarka laboratoryjna i separator elektrostatyczny, separatory z wirującym, a następnie wędrującym polem.

Jest autorem projektu wagi magnetycznej do pomiarów własności magnetycznych materiałów oraz stanowiska badawczego do zagęszczania szlamów hutniczych w silnym polu magnetycznym. W latach 1972-75 był prodziekanem ds. studenckich na Wydziale Górniczym. Zorganizował wówczas rekrutację na Wydział Górniczy na terenie województw wschodnich - przygotowanie kadr dla powstającego Zagłębia Lubelskiego. Z czasów swojego prodziekanstwa pozostawił o sobie opinię nauczyciela niezwykle zycziwego studentom.

W 1978 r. zorganizował studencką wyprawę naukową do Nigerii, gdzie z grupą studentów przeprowadził badania nad wzbogacalnością węgla z wybudowanego przez polskie przedsiębiorstwa centralnego zakładu przeróbki węgla w Enugu.

Od 1 lutego 1982 do 31 stycznia 1985 - pracował jako wykładowca na Politechnice w Karunie w Nigerii, gdzie był jednocześnie kierownikiem Zakładu Przeróbki Surowców.

Był doradcą Zakładów Górniczych "Łęczycza", konsultantem Biura Projektów Kopalnictwa Rud Żelaza w Częstochowie.

Te wszystkie osiągnięcia zaowocowały licznymi nagrodami i odznaczeniami. Prof. Pilch otrzymał trzykrotnie Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za działalność naukową i dydaktyczno-wychowawczą oraz wiele nagród Rektora. Odznaczony był Złotą Odznaką ZNP, Złotą Odznaką "Zasłużony dla Województwa Krakowskiego", Srebrną Odznaką "Za pracę społeczną dla m. Krakowa", Odznaką "Zasłużony Racjonalizator Produkcji", Złotym Krzyżem Zasługi.

Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Łączny dorobek Profesora - to 120 prac naukowych, wypromowanych 6 doktorów nauk technicznych i 45 magistrów inżynierów. Był autorem m.in. Małego słownika polsko-niemieckiego i niemiecko-polskiego, Przeróbki surowców mineralnych i współautorem podobnego słownika angielskiego.

Po 42 latach pracy w 1993 roku przeszedł na emeryturę i zamieszkał wraz z Małżonką Wandeczką w swej ukochanej Wiśle. Tam zmarł i został pochowany. Pozostawił pogrążoną w żałobie Małżonkę, syna z rodziną i liczne grono oddanych przyjaciół - pracowników Akademii, sąsiadów i bliskich z Wisły i Krakowa. Odszedł od nas człowiek kochający ludzi. Pamięć o Nim zostanie w naszych sercach i myślach.